

træffe sit eget Skøn under Hensyn til det Kendskab, som alle have til de Anskuelser, som i disse Spørgsmaal ere blevne gjorte gældende af dette Ting i de forløbne Aar. Jeg maa da sige, at mit Skøn i alt Fald er gaaet ud paa, at der paa Forhaand ikke var Grund til at vente, at det vilde blive lettere at opnaa Enighed mellem de to Ting om disse ny Forslag, end det har vist sig at være at opnaa Enighed om de Forslag, som hidtil have foreligget, og om hvilke det i 4 Aar ikke er lykkedes at naa til Overenskomst. Ligesom Regeringen derfor ved sin Tiltræden maatte betragte det som sin Pligt at optage Spørgsmaalet om en Skattereform og søge at tilvejebringe Forslag, som kunde have Udsigt til at finde Tilslutning i begge Ting, saaledes har den fremdeles ment at maatte fremsætte disse Forslag uanset, at der nu fra anden Side er fremkommet Forslag til en Skattereform.

Det staar nemlig for mig saaledes, at hvad Befolkningen kræver, og hvad den nu i flere Aar, man kan vel sige, med stigende Styrke har krævet, det er ikke Kommissionens Forslag, thi dem har den jo ikke kendt; de have først foreligget i de sidste 5—6 Uger, og de Krav, der ere blevne gjorte gældende i de foregaaende Aar, kunne altsaa ikke have knyttet sig til disse ny Forslag. Det kan vel heller ikke siges, at Kravet ubetinget har gældt den tidligere af Regeringen foreslaaede Skattereform, thi i saa Fald vilde den vel ikke være bleven saa ganske opgivet af Folketingskommissionen, som Tilfældet faktisk er. Hvad der kræves, er da ganske sikkert kun i det hele taget en Skattereform, der for det første letter Kommunernes vanskelige finansielle Stilling og gør dem det muligt at opfylde de stedse voksende kommunale Krav uden at lægge forøgede Byrder paa de kommunale Skatteydere, og som for det andet letter Skatteyderne og da i første Linie Hartkornet for en Del af den nuværende Skattebyrde, og endelig for det tredje fjerner den Ulighed i Skattepligten, som i Tidens Løb er opstaaet som Følge af hele den økonomiske Udvikling, der har skaffet ny og betydelige Skatteobjekter frem, som den tidligere Lovgivning ikke har taget Sigte paa og vel heller ikke har kunnet tage Sigte paa. Enhver Skattereform, der fyldestgør disse Krav, vil efter min Mening være Befolkningen kærkommen, og formentlig være desmere kærkommen i jo højere Grad det lykkes den at fyldestgøre disse Krav. Hvem der saa fremsætter disse Forslag, forekommer mig at være et

ret underordnet Spørgsmaal, det er Sagens Realitet, hvorpaa det kommer an.

Jeg kan imidlertid ikke erkende, at de fremsatte Forslag, der nu ere oversendte hertil, fyldestgøre de nævnte Krav, og jeg har den Tro, at dette Ting ved nærmere Prøvelse af Forslagene vil komme til den samme Erkendelse. Thi for det første bringes Kommunernes vanskelige finansielle Status kun forbigaaende og midlertidig til at ophøre, idet der ikke eller kun i ringe Omfang gives dem Midler, som ville sætte dem i Stand til at møde de stedse voksende kommunale Krav med de dermed følgende stigende Udgifter. Og den Lettelse, der bydes fra Statskassens Side, er endog efter al Sandsynlighed successivt aftagende, naar man gaar ud fra, at det Statstilskud, som gives efter Kommissionens Forslag, fremkommer som en Differenti mellem, hvad den Del af de direkte Statsskatter, som nævnes i Forslaget, indbringer, og hvad paa den anden Side en ny Formue- og Lejlighedsskat vil indbringe. Det er beregnet, at de førstnævnte Indtægter gaa op til omtrent 10,120,000 Kr., medens de sidste Skatter menes at ville indbringe 8,280,000 Kr. og Forskellen herimellem, ca. 1,840,000 Kr., bliver altsaa Statskassens Tilskud. Hvis denne Beregning ikke slaar til, kan Statens Tilskud efter Omstændighederne blive større eller mindre. Jeg udtalte i det andet Ting, at man ikke kunde benægte den Mulighed, at Beregningen over, hvad Formue- og Indkomstskatten vil indbringe, var for høj, og at det var et ret moderat Skøn, at den kunde være 5 pCt. for høj. Jeg maa her udtale, hvad jeg ogsaa da anerkendte, at der selvfølgelig ogsaa er den Mulighed, at den kunde være 5 pCt. for lav. Der kan paa det foreliggende Grundlag overhovedet ikke gøres en Beregning, der kommer Virkeligheden saa nær som 5 pCt. Er det sidste Tilfældet, gaa de 1,840,000 Kr. ned til noget over 1,500,000 Kr., og det vil overhovedet ses, at dersom i Tidens Løb Formue- og Indkomstskatten vokser stærkere end de Dele af de direkte Statsskatter, der ere satte som Norm for, hvad Staten skal udbetale til Kommunerne, kan det Tidspunkt komme, da Kommunerne overhovedet ikke faa noget virkeligt Statstilskud, men kun faa det, som Skatteyderne selv betale i ny Skatter.

Jeg kan dernæst ikke se rettere, end at disse Forslag kun lette de kommunale Skatteydere deres Byrder ved at opstille og opretholde den Fiktion, at Kommunernes Beboere ere andre Mennesker end